

✿ DE STER. ✿

Half-Maandelijksch Tijdschrift van de Heiligen
der Laatste Dagen.

(OPGERICHT IN 1896.)

Ziet, Ik zeg u, ja, velen hebben getuigd aangaande deze dingen, die met de komst van Christus zouden gebeuren, en werden gedood omreden zij van deze dingen getuigden.

JEZUS AAN DE NEPHIETEN.

No. 2.	15 Januari 1912.	17de Jaargang.
--------	------------------	----------------

JOSEPH SMITH. — DE PROFEET-LEERAAR.

Uittreksel uit eene predikatie van B. H. ROBERTS.

Wat is een Profeet? Het eerste van alles een woord van verklaring. Deze term, „Profeet” — wat valt hiervan te zeggen? Over het algemeen, wanneer men spreekt over een profeet, denkt men aan een voorspeller van toekomstige gebeurtenissen, iemand welke dingen voorzegt die geschieden zullen, en in werkelijkheid is dat ook, althans voor een gedeelte het werk van een profeet, en een gedeelte eveneens van datgene wat van zoo iemand wordt verwacht. Niettegenstaande dat toch is dit slechts een van zijne allerlaatste plichten. Een profeet dient veel eerder te zijn een „voortverteller”, dan een „voorverteller”. In de eerste plaats moet hij zijn een leeraar van het menschedom, en een verklaarder van de dingen Godes. De inspiratie des Almachtigen moet hem te verstaan geven, en wanneer door hem verstaan, moet hij het verklaren aan het volk van zijn tijd. Hij dient te zijn een Ziener welke anderen kan doen zien. Een Leeraar van God gezonden om het volk te onderwijzen, en zijne eeuw te verlichten. Dit is de allereerste bediening van een profeet. En thans wensch ik u te laten zien hoe wel en getrouw onze Profeet dergelijke verplichtingen is nagekomen

Om dit echter te doen is het noodig iets te zeggen aangaande de ideën der wereld die bestonden ten tijde dat de Profeet onder hen opstond. Mijne bedoeling met i d e e n is, aangaande hunne godsdienstige en wijsgeerige vraagstukken, alsmede de leerstellingen waardoor en waarmede ze waren beïnvloed. En deze

dingen niet slechts als de waarheid daarin opgesloten, maar eveneens, en vooral de dwalingen, want onder andere dingen moet een profeet de dwalingen van anderen verbeteren. Dat verbeteren van dwalingen is een belangrijke manier om waarheid te onderwijzen.

In het begin der negentiende eeuw heerschte het algemeene idee onder het Christendom, dat langen tijd geleden er afdoende openbaringen waren gegeven van God; — engelen hadden de aarde bezocht, en hadden Goddelijke kennis tot het menschdom gebracht; op sommige personen had de Geest des Heeren gerust, en had hen zoodanige dingen te verstaan gegeven, waar door ze in staat waren de bedoelingen en den wil des Heeren te verklaren. Deze menschen nu waren profeten. Sommige profeten zelfs hadden met God gesproken, „aangezicht tot aangezicht, zoo als een man spreekt met zijn vriend”. Zoo o. a. ging Mozes met God om, (Ex. 33 : 11) en evenzoo Jesaja (Jes. 6 : 1-6).

Maar waar dit geloof aan openbaring in het verleden overal overheerschende was, was op hetzelfde oogenblik het orthodoxe Christendom in deze zaken eveneens de toonaangever ervan dat in hunne dagen geen enkele openbaring was gegeven geworden, en niet alleen werd er geen openbaring meer gegeven, maar ook in de toekomst zoude er nimmermeer eenige openbaring als zoodanig worden gegeven. „Het geheel van openbaringen is voltooid, en voor immer gesloten.”, was het dogma in alle Christensecten. Geen bezoek meer in de toekomst van engelen. De hemelen zouden niet meer geopend worden, noch een man aangezicht aan aangezicht met God staan, of tot hem sprekende zooals een vriend spreekt met zijn vriend. Alle deze dingen hadden hun einde gevonden. De canon der Schriften was vol en voor altijd afgesloten. Die canon omvatte het Oude en het Nieuwe Testament; — alle andere boeken waren onvertrouwbaar, en deze twee alleen heilig, en buiten deze was er geen woord van God.

In betrekking tot de Godheid, het Christelijke menschdom aan het begin der negentiende eeuw, geloofde dat God een onlichamelijk en onstoffelijk wezen was, geheel zonder eenig lichaam, dat is, niet stoffelijk, geen voorwerp, zonder deelen en zonder aandoeningen, en toch hielden ze in deftige onbegrijpelijkheid vast, dat God van liefde het hoofdbestanddeel was en Hij had rechtvaardigheid lief en haatte de ongerechtigheid; — ook had Hij de wereld zóó lief gehad, dat Hij Zijn eeniggeboren Zoon gegeven had, opdat een iegelijk die in Hem geloofde niet zoude verderven, maar het eeuwige leven zoude hebben! Niet-tegenstaande nu deze „liefde” en deze „haat” was God zonder aandoeningen. Eveneens was hij volgens de begrippen en de

belijdenissen der menschen zonder eenigen vorm, en schoon Mozes, — een van Gods geïnspireerde leeraars van het menschdom zeide, dat „God schiep den mensch naar Zijn beeld, naar het beeld van God schiep Hij hen,” en schoon Jezus door een der profeten van het Nieuwe Testament verklaard werd te zijn „het uitgedrukte beeld van des Vaders zelfstandigheid”. (Hebr. 1:2, 3), niettegenstaande dat zeg ik, dat het menschdom in de eerste periode van de negentiende eeuw vervuld van een ziekelijke schrik, om zich God in een menselijke gedaante voor te stellen, en men trachtte eene verduidelijking van deze uitspraken te ontkomen, en hield toch geloof in de Bijbelopenbaringen aangaande God. In betrekking daartoe toch, moet God gepredikt worden als deze onderscheidene ook menselijke eigenschappen bezittende, welke op hare beurt ons God doen voorstellen als te zijn in de gedaante van een mensch. Ontneem Hem in uwe voorstelling deze onderscheidene hoedanigheden, en God en het begrip daarvan is teruggebracht tot het voorwerp der athëisten namelijk een blind en doelloos wezen, wat in geen enkel opzicht in betrekking kan staan tot eenige persoonlijke verwantschap tot eenig wezen in de schepping hetzij mensch of een of ander ding in het algemeen. Het is juist als een groot schrijver in een zeker tijdschrift eens zeide, namelijk: „Zoo wij ooit de Voortreffelijke Werkelijkheid die daar bestaat zullen leeren kennen, dan kan het alleen zijn door de hoedanigheden van Hem zelve of door het leeren kennen van dingen welke van denzelfden oorsprong zijn, schoon die des Heeren dezelve altoos in oneindigheid zullen overtreffen. Deze eigenschappen zijn die, welke wij beschouwen als de hoogste deugden in het menschdom, en als zoodanig de hoogst bekende der geheele wereld.”

Genoeg echter hierover, beschouwen wij nu hetgeen de wereld te dien tijde dacht aangaande de bestaande dingen.

Het Christendom alstoen dan, vermeende dat alles was door God geschapen uit niets, en dat nog wel niet zoo heel bijzonder lang geleden. „Roepende van uit het niet” was algemeen aangenomen als de bedoeling van de belijdenis.

Ten opzichte der menschen zelve, was er geleerd, dat toen God den mensch schiep, was zijn oorsprong zuiver aardsch, zijn lichaam gemaakt van de aarde, een geest daarin geblazen toen zijn lichaam gemaakt was, en zoo werd de mensch tot een levende ziel. Ieder dacht dat hij — de mensch — was een geschapen ding, een schepsel, gemaakt van klei en niets meer.

In betrekking tot des menschen zaligheid, onderscheidene der belijdenissen leerden dat God, naar zijn eigen welbehagen had voorbeschikt, dat sommige menschen en engelen gedoemd

waren onderworpen te zijn aan eeuwige verwoesting, en anderen daarentegen uitverkoren tot eeuwig leven en eeuwige heerlijkheid. Niet „voor eenig goed of kwaad” hetwelk ze hadden gedaan of konden doen, maar hun noodlot was daargesteld enkel door het welbehagen Gods. Deze die Hij zaligen wilde, zou Hij door onwederstaanbare genade voortstuwen tot zaligheid, en de anderen die Hij te voren reeds had uitgesloten en voorbeschikt om verdoemd te worden, voor hen was geen ontkomen mogelijk, al streden ze nog zoo hard. Geene gebeden konden hen bewaren, geen daad van gehoorzaamheid hun straf verlichten, geen hongeren en dorsten naar de gerechtigheid hen zegen brengen; — dezulken moesten omkomen, en dat voor eeuwig! Zij, die stierven zonder van Christus iets af te weten — de heidenen — waren verdoemd. „De heidenen in massa's, zonder een enkele verklaring en zonder eenige uitzondering hoe dan ook, zijn klaarblijkelijk vreemdelingen voor God, en dalen neer in den dood in een ongezaligen toestand. De veronderstelde mogelijkheid om zalig te worden buiten een kennis van Christus, blijft na 1800 jaren eene mogelijkheid wat niet geïllustreerd kan worden door één enkel voorbeeld.” Zoo zeiden zij welke dergelijke geloofsbelijdenissen verklaarden. Anderen nog, leeraarden dat kleine kinderen stervende in hunne jeugd zonder den Christelijken doop te hebben ontvangen waren eveneens voor eeuwig verdoemd. Door sommigen zelfs werden ongedoopte kinderen het recht ontzegd in gewijden grond te worden begraven. Het „halve hellekerkhof” was een werkelijkheid op sommige Christelijke begraafplaatsen.

Betrekkelijk het uitbeelden van zaligheid en verdoemenis, geloofde men, dat het eerste beteekende het verkrijgen van den hemel, en het laatste een aangewezen worden ter helle. Het eerste, — de hemel — oordeelende naar de beschrijving daarvan was een raadselachtige onuitgelegde staat van vreugde waarergens „buiten het bereik van tijd en ruimte”, der geheiligden gewaarborgde woonplaats, en het andere, de hel namelijk, een zeer bepaalde plaats, met eveneens zeer bepaalde en zeer heete toestanden, welke toestand de macht bezat eeuwiglijk te verduren, voor de eeuwige ellende der verdoemden. Tijd mocht komen, en tijd mocht gaan, deze kwellende marteling bleef onverminderd bestaan tot in alle eeuwigheid. Bereikte iemand den hemel, al was het ook nog zoo op het kantje af, dan verkreeg hij alle de bezittingen van onuitsprekelijke vreugde, geheel gelijk aan die der engelen en de heiligsten der gezaligden. Miste hij daarentegen dien hemel al was het ook om nog maar zoo'n kleinigheid, dan was hij gedoemd tot eeuwige kwelling gelijk aan de slechtste

en goddelooste van alle menschen, en de boosaardigste aller duivels, en geene bevrijding was er meer voor hem.

Dit waren sommige der overheerschende meeningen der wijsbegeerte en der godsdienst tijdens de geboorte van den Profet. Een wijsbegeerte zonder eenig redelijk verband betreffende het heelal. Een godsdienst die afbreuk deed aan God, en het menschedom vernederde. Dwalingen van beide, zoowel van die der wetenschap als den godsdienst, waren het, wier zending het was van onzen Profet om die te verbeteren.

Laat ons hem volgen als hij voortgaat met zijne verbeteringen, als hij boven iedere bovenaangehaalde dwaling de WAARHEID plaatst als ontvangen van God.

(Wordt vervolgd).

VERPLAATST.

De onderstaande Ouderlingen zijn als volgt verplaatst:

Sam J. Nichols van de Arnheemsche naar de Amsterdamsche, J. M. Grant en Earl J. Frandsen van de Amsterdamsche naar de Rotterdamsche, en G. C. Nuhn van de Rotterdamsche naar de Arnheemsche Conferentie.

Bovendien is Ouderling L. J. Shurtliff van de Rotterdamsche Conferentie verplaatst naar Engeland om zijn werk in de Londensche Conferentie aldaar voort te zetten.

AFSCHIEDSGROET.

DELFT (Holland), 5 Januari 1912.

Niet de gelegenheid hebbende van alle leden der Kerk, en van mijne vrienden persoonlijk afscheid te nemen, zoo roep ik hun door middel van ons tijdschrift „De Ster” een hartelijk vaarwel toe, bij mijn vertrek naar Londen.

Waarde Broeders en Zusters, ik dank u voor de liefde en toegenegenheid aan mij betoond, en zoo ook de vele vrienden die ik op mijne Zending in Nederland heb ontmoet.

Mijn innigste wensch is, om voort te gaan op den smallen weg des levens en te volharden tot het einde. Ook roep ik mijne broeders en zusters in het zelve, onverschillig wat hun lot ook mag zijn, toe, te bedenken dat alleen voor hen die volharden tot het einde, een heerlijk loon is weggelegd.

Vaarwel, God zegene u allen.

Uw Broeder in Christus,

LORENZO J. SHURTLIFF.

WIE HEEFT HET MEESTE WERK GEDAAN, EN WAT WAS HET?
DECEMBER 1911.

SOORT VAN WERKZAAMHEDEN.	AANTAL.	NAAM.	VER-TAKKING.	CON-FERENTIE.
Tijd met vreemdelingen doorgebracht.	89 uren.	H. T. Hall.	Den Helder.	Amsterdam.
„ „ leden doorgebracht	201 „	Henry Noorda. L. C. Wheeler.	Utrecht.	„
„ besteed in tractaat-verspreiding.	86 „	F. E. White.	Middelburg.	Rotterdam.
Aantal Evangeliegesprekken. . . .	310	„	„	„
„ tractaten verspreid.	2357	„	„	„
„ boeken verkocht.	1580	W. R. Taylor.	„	„
„ vreemdelingen bezocht voor de eerste maal	725	„	„	„
„ vreemdelingen bezocht bij herhaling	53	Paul Ellis.	Amsterdam.	Amsterdam.

In het geheel is er 2382 uur met vreemdelingen doorgebracht, en 2202 met tractaatverspreiding, in welken tijd er 45481 tractaten zijn uitgegeven, 12403 boeken verkocht, 13981 huizen van vreemdelingen bezocht, en 3818 Evangeliegesprekken zijn gehouden. 15 personen zijn gedoopt geworden, waarvan de meesten in de Amsterdamsche Conferentie, namelijk 8.

HERHAALDE CONFERENTIE-AANKONDIGING.

De Openbare Vergaderingen der Rotterdamsche Conferentie zullen worden gehouden op Zondag 21 Januari a. s. 's morgens 10 uur en 's avonds 7 uur in het Verkooplokaal Goudsche Singel, en 's middags 2 uur in de zaal Excelsior St. Janstraat. In 't bijzonder worden onze leden uitgenoodigd de middag-vergadering bij te wonen, wijl aldaar over zeer interessante onderwerpen, meer behorende tot het omschrijven van de plichten der leden, — zal worden gesproken. —

Niets maakt zoo onnatuurlijk, als de zucht om natuurlijk te schijnen.

Door anderen gelukkig te maken, maakt men zich zelven het gelukkigst.

STATISTIEK VERSLAG

VAN DE NEDERLANDSCH-BELGISCHE ZENDING, VOOR HET JAAR 1911.

Conferentien.	Conferentie- Presidenten.	Zendingen.				Leden.				Totaal Leden en Local Priestersch.	Kinderen onder 8 jaren oud.	Gedoopte Kinderen	Naar Zion vertr.	Afgesneden.	Overleden.	Uren besteed Trakt. verspreiding	Vreemdel. huizen bezocht.		Evangelie- gesprekken.	Trakaten uitgedeeld.	Boeken verspreid.	In de open lucht	
		Ouderl.	Priesters.	Leeraars.	Diakenen.	Met Takaten.	Door uit- noodiging.	Binnensh.	Vergad. gehouden.														
Amsterdam . .	O. T. Parker	17	2	11	13	27	622	675	188	863	58	22	2	3666	18707	3899	11969	84290	22339	972	2		
Arnhem	Jos. B. Knight.	11	1	2	5	6	255	269	52	321	11	8	1	3608	19994	2372	9598	77137	13964	576			
Groningen . . .	H. R. Huishoff.	10	4	3	4	7	231	249	77	326	23	16	1	2748	13879	1898	6804	50839	12121	467			
Luik	D. E. Ostler.	13	2	2	5	3	177	189	18	207	25	6	2	4453	27947	1669	6089	77884	6896	654	3		
Rotterdam . . .	Ray v. Wagoner.	20	2	15	18	33	869	937	257	1194	85	30	2	5299	24199	4080	19050	121648	25224	1080	7		
Zendings Hoofdkantoor.		3																					
Totaal . . .		74	11	33	45	76	2154	2319	592	2911	202	80	3	16	19774	104726	13918	53510	411708	80544	3749	12	

ROSCOE W. EARDLEY, *President.*

HET STATISTIEK VERSLAG.

Even als alle andere jaren nemen wij ook heden weder in ons tijdschrift een statistiek verslag op van hetgeen zooal is gedaan in het verloopene jaar. Het is inderdaad met groote dankbaarheid tot den Vader van alles en allen, dat wij ons terneder zetten om een klein begeleidend artikeltje daarbij te schrijven, want ofschoon wij niet kunnen zeggen dat in ieder onderdeel er eene vooruitgang is te bespeuren, over het algemeen is er in 1911 door de verschillende zendelingen een groot werk gedaan, en onder den zegen des Heeren is er veel tot stand gebracht. De vereende pogingen van 's Heeren knechten hebben den akker beploegd, gezaaid, gewied, en ook hebben ze voor een gedeelte den oogst in gehaald. Was die oogst schijnbaar het vorig jaar een weinig grooter, men bedenke dat even als er voor oogsten tijd noodig is, zoo ook en vooral is er voor het zaaien en het toebereiden der aarde volhardend en tijdroovend werk noodig. Dit zaaien en wel toebereiden nu is in het vergangene jaar in het bijzonder gedaan. Een nieuw arbeidsveld is geopend geworden namelijk in Zeelands hoofdstad Middelburg. Tot dusver was deze voorname provincie van ons vaderland nog zoo goed als niet bewerkt geworden. Wel waren er enkele malen eenige zendelingen geweest om voor een paar dagen met boeken en traktaten te werken, maar geregeld werk was er tot dusver nog niet verricht geworden. Thans echter zijn er twee zendelingen naar toe gezonden welke met veel vrucht onder de belangstellende bevolking aldaar werken. 1911 was dus in verband hiermede en in verband met het over het algemeen grooter aantal uren met lectuur-verspreiding doorgebracht, een jaar van zaadzaaiing, en zoo God wil, — en Hij wil dat — en wij allen ernstig en vlijtig zijn, dan hopen wij dat aan het eind van dit jaar wanneer wij wederom ons verslag zullen geven, gezegd zal kunnen worden, dat het zaad in goede aarde is gevallen en zodoende zijne vruchten zal hebben voortgebracht. Planten wij het vorige jaar, laat ons thans natmaken en de aarde verzorgen, dan zal God de wasdom geven, en het aantal van hen die het Evangelie van den Zoon van God aannamen, zal dan het komende jaar een cijfer bereiken als nimmer te voren.

Laat uw licht, o, Heil'gen rijzen,
Laat het schijnen overal,
Gij moet aan de wereld wijzen,
Hoe en waar men varen zal.

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen

Redactie:
ROSCOE W. EARDLEY.

Assistent:
B. TIEMERSMA

WAT HAAR GETUIGENIS WAS.

„Zuster Zurviah, van alle de dingen welke u in uw leven overkomen zijn, welke hebben daarvan het meeste bijgedragen om u eene getuigenis te geven van de waarheid en Goddelijkheid van het Evangelie?” — Ik stelde deze vraag aan eene zuster, wien de tijd van omtrent tachtig winters heur haar had doen verzilveren, maar wier houding en voetstap niettegenstaande dat nog de lenigheid en slankheid bezat van eene vrouw in hare eerste jeugd. Ik had haar voor een langen tijd gekend, en wist iets van hare geschiedenis af. Zij had het Evangelie hooren prediken voor zestig jaar geleden, toen zij een weesmeisje was, wonende met hare tante ver weg, de kant op naar Massachussets, en onmiddellijk had het indruk gemaakt op haar vlug en scherp verstand, en eveneens op haar reine en goede ziel, en het had haar sterk en moedig hart doordrongen. Op de nog zeer jeugdigen leeftijd van zeventien jaar was ze gehuwd met een engelsch jonkman, slechts een paar jaren ouder dan zij zelve, en samen mochten ze den tachtigsten mijlpaal bereiken. Een groot aantal kinderen, zoowel knapen als dochters hadden de vreugde van hun hart en huis uitgemaakt, maar de eerste waren thans opgegroeid tot volle manbaarheid, en de dochters waren op hare beurt moeders geworden, en hunne kinderen en kleinkinderen, — een half honderd of meer in getal, — hadden hunne zegeningen gebracht tot het gelukkige en oude echtpaar. Ik beschouwde haar als een sterk sprekend voorbeeld van een waar Heilige der Laatste Dagen, in wier leven de leeringen van het Evangelie als het ware waren geopenbaard, — de daadwerkelijke vruchten van de boodschap van den grooten Profet der laatste dagen, — Joseph Smith.

„Mijn jongen,” — antwoordde ze, met betrekking op mijn jeugdig voorkomen, en voor een oogenblik vergetende dat ik haar bisschop was,” — je vraag is geene gemakkelijke om te beantwoorden. Ik heb zóóveel opmerkenswaardige ondervindingen in mijn leven opgedaan, en de zegeningen des Heeren op zóóveel onderscheidene wijzen zien gegeven, en onder zóóveel en zóó onderscheiden verschillende omstandigheden, dat het moeilijk te zeggen valt, welke ondervinding mij nu juist de sterkste

getuigenis heeft geschonken. In de eerste plaats verkreeg ik mijne getuigenis door den Geest des Heeren, en door middel van het onderhouden van Zijne, — des Heeren-geboden. Je weet, men kan dit Evangelie niet ingieten in een of andere vrouw of man. Ge kunt het alleen aan hen prediken, en hij of zij heeft zijn of haar hart te openen, en de Geest des Heeren daarin te laten vloeien, en anders zullen ze nimmer van de waarheid ervan overtuigd worden, en dan om den Geest des Heeren met zich te doen verblijven, heeft men de beginselen des Evangelies te oefenen iederen dag in eigen leven. Mijne getuigenis is gegroeid iederen dag.

Het is gelijk aan dit prachtige vloerkleed, — niet gemaakt van één enkelen draad van één eenvoudige kleur, maar gemaakt van honderd en honderden draden, en een groote verscheidenheid van kleuren, en even als dit vloerkleed, zoo was ook mijne getuigenis geweven, draad voor draad, en alle de kleuren daarvan waren voorzeker niet hel en schitterend, maar even als de wever ook hier donkere kleuren gebruikte om de schoonheid en den rijkdom der anderen zoo veel te beter aan het licht te doen komen, om zodoende een volmaakt karpot te vormen, zoo ook heeft de Groote Wever enkele donkere tinten in mijn leven ingeweven om het geheel voller, ronder en meer compleet te maken, en zodoende de dierste kleuren voortgebracht der dingen die eveneens kwamen. Het vloerbekleedsel is nog niet voltooid, en het weven ervan nog niet geëindigd, maar de Groote Meester heeft de benoedigdheden er voor gegeven, en het schema uitgelegd, om het eventueel alzoo te maken.

Maar je verlangdet van mij dat ik je zou vertellen de een of andere ondervinding welke mijne getuigenis heeft versterkt.

Meer dan dertig jaar geleden had ik een zoon — mijn oudste jongen, en hij was op zending in de Zuidelijke staten. In die dagen waren de zendelingen aanmerkelijk meer vervolgd dan heden. Hij was daar juist na de gruwelijke moord op Broeder Gibss en Broeder Berry. Je hebt natuurlijk gehoord van deze verschrikkelijke geschiedenis. Twee jonge zendelingen alleen vervuld met het verlangen om goed te doen, en ernstig in hun streven daaromtrent, waren op zekeren nacht door een bende van het laagste gepeupel overvallen en in koelen bloede doodgeschoten. Broeder B. H. Roberts, — toen ter tijde een jonge zending uit in het veld, kwam naar de plaats, alwaar ze gedood waren, — vermond als een landlooper om zijn eigen leven te beschermen, — en verzorgde hunne lijken, zoo dat die te rusten konden worden gelegd te midden van hunne geliefden en vrienden.

Weken was het geleden, dat ik iets van mijn zoon had gehoord, en ik vreesde dat ook hij door de bende was vermoord

geworden. Met deze natuurlijke angst welke oprees in mijn gemoed, ging ik in mijn binnenkamer en bad tot den Heer, en als ik daarmee bezig was, verrees er voor mij een groote en hooge theekop, en de damp van de thee rees uit van de groote kop, en overdekte alles, en ik stond naar het scheen te midden van een zware nevel welke mijne oogen niet konden doordringen.

Voor mij was dat eene getuigenis. De Heer had „Het woord van wijsheid” gegeven, maar had gezegd, dat het gezonden was als „een begroetenis, en niet als een gebod of uit dwang” en dwaselijk had ik gedacht deze openbaring wel te kunnen overtreden, omreden de Heer niet positief gezegd had, „Gij zult niet!” en ik was mijn dagelijksch kop thee blijven gebruiken. Natuurlijk, heden weten wij allen, dat de Heer alle deze dingen verboden heeft, welke niet goed voor het lichaam zijn, maar in die dagen werd het niet zoo sterk gepredikt als thans.

Dien dag maakte ik een verbond met den Heer, dat ik nimmer deze dingen weer wilde aanraken, waarvan Hij had gezegd, dat ze niet waren voor het gebruik van het menschdom, en ik heb het nimmer gedaan. Spoedig ontving ik bericht, dat met mijn zoon alles in orde was, en sedert dien tijd ben ik iederen dag gezegend geworden omreden mijne gehoorzaamheid aan dat gebod. Ik gevoel, dat de belofte des Heeren welke Hij gegeven heeft, letterlijk is vervuld wanneer hij gezegd heeft, „gij zult gezondheid in uwen navel ontvangen, en kracht in de beenderen. en gij zult bekomen wijsheid en een uitgebreide kennis, ja ook verborgene schatten,; — en loopen en niet moede worden, wandelen en niet uitgeput; en ik de Heere geef hun eene belofte, dat de engel der verwoesting hen zal voorbijgaan gelijk de kinderen Israëls, en hen niet zal slaan.”

„En neemt u dan ook zelfs niet een weinig thee, of een druppel wijn bij gelegenheid, als een medicijn?” vroeg ik.

„Geen druppel,” was haar antwoord. „Ik maakte een verbond met den Heer, en Hij heeft Zijne belofte tegenover mij vervuld,, en waarom zoude ik nu nogmaals zoo onwijs zijn om Hem ongehoorzaam te wezen?”

Haar leven is een levende getuigenis, dacht ik. Het was enkel een kop thee, en toch stond het tusschen haar en den Heer, of met andere woorden, het hield van haar de zegeningen terug waarnaar haar hart smachtte. En ik dacht over de groote waarheid uitgedrukt door de groote Emerson, in zijn eigenaardige wijze, als hij zeide, „de dobbelsteenen des Heeren verlangen een evenknie,” en eveneens aan de woorden van den grooten profeet der laatste dagen welke dezelfde waarheid jaren te voren reeds te voorschijn bracht als hij zeide „Alle de zegeningen des Heeren zijn alleen

dán voorzegd, wanneer de wet daaromtrent wordt onderhouden”.

Deze Evangelie-waarheid, zoowel als de andere — het woord van wijsheid, — had zij door middel van eene les geleerd, en beide nu bekroonde haar wenkbrauwboog met een heilige en gewijde zegening.

ENKEL EEN KLEIN BLAUW KOUSJE.

Naar het Engelsch van LELLA MARLER HOGGAN.

II. Eene vrouw in 'het spel.

— „'t Heeft geen nut om de zonneshijn van heden te bederven door te treuren over de regen van gisteren, Jim. Alles wat je verloor, kun je nu nog goed maken. Thuis is men altijd blij om het vette kalf te kunnen slachten voor de terugkeer van den verkwister.” —

— „Ja, ik kan het met hen tehuis wel goed maken, maar dat is alles niet, Hughie.” —

— „Een meisje in 't spel?” —

— „Ja, er was een meisje in 't spel, — een lief, klein vrouwtje was het ook Hughie. Zij hield heel veel van mij, — ten minste ik dacht dat zij deed. En voor mij, was ze alles op de wereld. Dat was het waarom ik het huis verliet, Hughie. Ik kon daar niet blijven en toezien dat een ander mijn plaats aan haar zijde innam.” —

— „En verder,” — drong Hughie aan, belangstellend, — „Hoe gebeurde het? Vertel mij er alles van.” —

— „Er valt niet veel meer te vertellen,” — peinsde Jim. — „Het was Kerst-avond, zij kwam met mij mee om de avond bij moeder door te brengen. Zij hielp mij om baby's kleine blauwe kousjes vast te maken, onder den schoorsteenmantel boven de vuurplaat. Ik nam mijn klein zusje, Honey-Bird op mijn knie en vertelde haar de geschiedenis van Sinterklaas, welke zij weken lang iederen avond had gehoord. Nelly vertelde haar de geschiedenis van het Kerstkindje. Daarna werd baby op bed gebracht, en vader, moeder, Nelly en ik hadden verder een plezierige aangename avond. Toen ik Nelly thuis bracht, spraken we over Kerstmis en over Honey-Bird's groote verwachtingen voor morgen. Toen vertelde ik haar welk gevoel reeds jaren lang in mijn hart was geweest. Maar zij wilde mij niet laten uitspreken. — „Nee James,” — zeide zij flink en besloten, — „neen, niet wijl je het leven inziet als je doet. Wij zouden nooit gelukkig kunnen zijn.” — Ik probeerde haar te vertellen dat ik beter kon worden als zij mij helpen wou. Toen keek ze mij recht in de oogen. — „Wel James,” — zei ze, — „je bent niet eens een Christen! Hij, die ik trouwen wil, moet een oprecht, degelijk Christen zijn. Hij moet

sterk genoeg wezen om de gids te zijn als mijn geloof zoude wankelen." — Ik hield mij verder stil totdat we thuis kwamen. Toen hernam ik, — „'t Spijt mij Nelly, dat onze wegen in verschillende richting loopen. Ik had gehoopt dat wij nog eens tezamen bij den haard zouden zitten om kleine kinderen geschiedenisjes te vertellen. Ik had zoo gehoopt dat wij tezamen nog eens kleine Kerstkousjes onder den schoorsteenmantel zouden hangen. Maar als je mij niet lief hebt zooals ik ben, dan zal ik weg moeten gaan. Ik houd er niet van om de liefde van een meisje te winnen door beloften te maken die zelden worden vervuld. Zoo, het zal dan nu vaarwel moeten zijn deze keer Nelly, in plaats van goeden avond en welterusten." —

— „Het spijt mij, James," — zeide zij, — „dat onze levens en onze idealen niet meer aan elkander gelijk zijn. Je bent zeer goed voor mij geweest, en ik zal je altoos in vriendschap gedenken. Moge God je zegenen, waar je ook moogt gaan." —

Hare hand raakte de mijne voor een oogenblik, — één oogenblik maar, -- en zij was weg. En met haar was ook de vreugde weg uit mijn hart, Hughie." --

— „Zij had het bij het rechte eind, Jim, — en deed juist zooals 't moest. Een vrouw was een dwaas als ze een man ging trouwen voor en aler hij met God op een goeden voet stond. Een man zooals jij en ik Jim moeten eerst de ruwe plekken aan ons, zacht en effen maken, voor wij te pas zijn gemaakt om een goede vrouw te trouwen. 't Is waar, vrouwen kunnen de mannen wel helpen om de les des levens te leeren, maar 't is beter voor een man om zijne letters alleen te leeren. 't Maakt hem veel meer een man. Hij hoeft dan voor zijn zedelijke sterkte niet altijd van eene vrouw te loopen leenen. En zoo hij haar soms zou verliezen, hij blijft dan tóch nog een man." —

— „En denk je dus, dat zij het juiste ding deed door mij weg te zenden?" —

— Zeker, Jim — zeker deed ze. 't Is 't beste ding wat je ooit overkomen kon. Je hebt nu heelemaal geen tijd verloren. Je hebt nu daarentegen zelf een man uit je gemaakt.' —

— „Maar, Hughie, als ze nu werkelijk wat om mij had gegeven, denk je dan niet, dat ze mij één enkel woord, al was het nog maar zoo weinig, — zou hebben gegeven om mij moed in te spreken, en mij bij 't vinden van mijn weg wat op streek te helpen?"

„Neen jongen, geen letter, niets d'ervan zeg ik je. Kijk eens even Jim, als wij de antwoorden op de sommen al vooruit konden zien, voor we er nog aan begonnen waren, dan had 't immers heelemaal geen nut meer, om ze nog uit te rekenen. 't Is heelemaal

niet goed, m'n jongen om je loon al te krijgen voor dat je je werk gedaan hebt." —

— „Maar veronderstel dan'es dat je je werk doet en er'es nooit voor wordt betaald, wat dan?" —

— „Och Jim, m'n jonge, dat gebeurt nooit. God houdt nooit datgene van je terug, wat je rechtmatig toekomt. 't Is juist zoo als ik je vertelde, Jim, je moogt het meisje verliezen, maar als je een man uit je zelf gemaakt heb, dan ben je 'n man, en dat is de prijs waard wat je er voor betaald hebt weet je." —

De oude man richte zich in zijn zadel op, en overschaduwde zijn oogen opnieuw.

— „Zie je die oude pijnboom daar, recht tegenover de punt van die berg?" —

— „Jawel, wat zou dat?" —

— „Welnu, die heeft daar altijd al gestaan, stil en majestueus, maar zonder eenige pretentie. Je kunt hem mijlen ver in den omtrek zien. En als nu de reizigers van den weg zijn afgedwaald, of in een storm verloren zijn geraakt, dan zien ze maar uit naar die oude lange pijnboom. 't Is een van de wachtposten van deze bergen. Nou Jim, sommige menschen lijken juist op die oude boom. Men weet altijd waar ze te vinden zijn, en schoon ze heelemaal niets zeggen, ze zullen je altoos den weg wijzen waar je te gaan hebt. Dat meisje nu, waarover we samen hebben gesproken is zoo'n soort wachtpost voor jou geweest. Ze heeft je niets gezegd, — geen enkele belofte gemaakt, en je ook niet verteld wat je doen moest. Zij stond alleen daar, waar ze je de weg enkel aanwees. En jij hebt over haar gedacht al den tijd, en geprobeerd om in die richting te gaan die ze je aanwees en voorhiel. En nou Jim, wat je nu te doen hebt, is regelrecht naar Nelly terug te gaan, en haar te vertellen dat je nu den weg hebt gevonden, en dat je klaar bent nu, om met haar hetzelfde pad te bewandelen." —

— „Nee, ik ben nu te laat," zeide Jim overtuigd. D'er was iemand anders die haar lief had, en hij was een Christen. Hoogstwaarschijnlijk is ze op dit oogenblik al getrouwd." —

— „Denk niet Jim, dat dat waar is. Meisjes als Nelly verslingeren heur hart niet iedere drie maanden. Als zij je toen lief had, dan heeft ze je nog lief." —

— „Ik ben bang van niet, Hughie. Je weet, twee jaren weg te wezen van een meisje dat je lief hebt, is een lange tijd, vooral wanneer er in 't minst niet een enkele band, al is die nog zoo klein, is om haar te helpen je trouw te blijven." —

— „'t Kan wezen dat je gelijk hebt Jim, — 't kan wezen, ik weet het natuurlijk niet, stemde de oude man toe." —

III. Hughie's Kerstverhaal.

De reis werd verder in stilzwijgen volbracht, en toen ze hunne teugels hadden gewend naar het oude huis wat hen als slaapvertrek diende, begroetten de andere jongelui hen met teekenen van blijdschap.

Dien avond, na de maaltijd vergaderden allen zich in de oude hut voor een algemeen kaartspel. Gedurende het maal was Hughie zeer stil geweest, en hij zat nu neer en staarde recht voor zich uit in den open vuurhaard van de oude kachel, en wachte en waakte over de groote blokken die verbrandden. Nadat de jongelui een spel gedaan hadden, draaide hij met een ruk zijn stoel om, zag hen allen een oogenblik in het gezicht en vroeg dan kortaf, — „Hoeveel van jelui gaan naar huis om de Kerstdagen te vieren?” —

— „Geen een van ons denk ik,” — antwoordde een hunner, terwijl hij het spel kaarten opnam en dat begon dooreen te schuiven.

— „Ik weet van niemand, die onze hut verlaat gedurende dien tijd, of het moest Jim al wezen. Zijn brief scheen wel een beetje achterdochtig.” —

— „Ja, wat is dat voor een brief, Jim? Hij rook naar Kerstmis, dat is zeker,” — ondervraagde de maildrijver.

— „Welke brief” — kwam Jim.

— „Ja, ik heb die brief voor Jim heelemaal vergeten,” — bekende Piet. — „Hij moet hier waar ergens wezen.” — En hij begon de papieren en snippers op de plank aan den muur op te rapen en te doorzoeken. — „Hier is hij,” — zei hij ten slotte, en gaf hem over aan Jim. Jim zag voor een oogenblik naar het adres, en stak hem dan in zijn zak.

— „Het is de rechte wel,” — lachtten de jongens.

— „Hij is van mijn zuster” — zei hij kalm.

— „Zeg, jongens” — en de oude Hughie schoof zijn stoel een weinig nader aan de tafel — „als jelui dat spel wilt laten schieten, dan zou ik je een klein vertellinkje, willen vertellen.

— „All right, Hugh. Is het een Kerstgeschiedenis?” — zeide de maildrijver, voor allen het woord nemende.

— „Ja, jongens, het is een Kerstverhaal, en wat meer is, het is waar gebeurd. Het is nu zoowat veertig jaar geleden.” — zoo begon de oude man, — „sedert ik hier in de vallei kwam. Ik was een jongen toen, wild, onnadenkend en dwaas. Ik had altijd met mijn ouders gewoond in de staat York, op een heel klein boerendorpje. 't Was echter steeds mijn verlangen geweest om daar van daan en de wereld in te gaan. Mijn grootvader en mijn

vader op zijne beurt waren allebei pioniers*) geweest. In hunne vroegere dagen hadden zij gewoond daar, waar de grenzen der beschaafde wereld zich bevonden. Zij ontgonnen den bodem. doodden wilde dieren en bevochten de Indianen. De warmte van hun bloed was van vader op zoon overgeërfd en een overvloedig deel daarvan had ook ik in mijne aderen. Ik had een oom wonen in het verre westen, en hij was gewoon ons wondervolle brieven te schrijven omtrent het land daar, en toen ik nog maar een klein klein kereltje was, had ik mij al voorgenomen om ook naar het westen te gaan. En het duurde niet zulke lange jaren, of de gelegenheid kwam, en ik was maar al te blij om die aan te kunnen grijpen.

(Wordt vervolgd).

*) Een pionier is iemand die vóór de anderen uitgaat, om het land te onderkennen, en de eerste om zijne schreden te zetten in de dikwijls nog nooit betreden wildernis. Vooral in de eindelooze steppen van Amerika worden altoos enkelen vooruit gezonden om voorbereidselen te treffen alvorens zich waarergens een nieuwe nederzetting gaat vestigen.

VERTALER.

Gulzig lezen is als gulzig eten; men heeft er geen nut van, en . . . 't kan kwaad doen.

OVERLEDEN.

Te Rotterdam is overleden op 24 December 1911, zuster Gerritje Lommé—Teunissen. Zij was geboren te Rhenen, prov. Utrecht, 7 December 1873, gedoopt 7 April 1897, door Ouderling F. E. Hansen, en op denzelfden dag bevestigd door Ouderling K. Jongma.

INHOUD.

Joseph Smith. — De Profeet-Leeraar Blz. 17	Statistiek Verslag Blz. 23
Verplaatst „ 21	Het Statistiek Verslag „ 24
Afscheidsgroet „ 21	Wat haar getuigenis was „ 25
Wie heeft het meeste werk gedaan	Enkel een klein blauw Kousje „ 28
en wat was het? „ 22	Overleden „ 32
Herhaalde Conferentie Aankondiging „ 22	

Uitgegeven door de NED.-BELG. ZENDING, Crooswijkshesingel 7 B.
Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der
Zending in Nederland en België.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1.80, België fr. 4.50,
Buitenland f 2.50, Amerika \$ 1.00. — Per exemplaar 10 cent.